

Sygn. akt VIII U 592/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2021 r. w Gliwicach

sprawy H. W. (W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 kwietnia 2020 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu H. W. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 592/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 kwietnia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu H. W. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia zgodnie z wnioskiem. Nadto wnosił o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na jego rzecz według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony H. W. urodził się (...)

Decyzją z 11 stycznia 1989 r. ubezpieczonemu przyznano emeryturę górniczą od 21 sierpnia 1988 r. Ostatecznie – w decyzji z 1 listopada 1991 r. – do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 4 kolejnych kwartałów, tj. od października 1989 r. do września 1990 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 352,59% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) do 19 grudnia 1990 r.

W dniu 20 marca 2020 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1980-1990 z okresu pracy w KWK (...).

Zaskarżoną decyzją z 17 kwietnia 2020 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat, przy założeniu, że w latach 1963-1979 ubezpieczony osiągał wynagrodzenia minimalne z uwagi na brak dokumentacji placowej, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 211,50%.

W okresie od 22 sierpnia 1963 r. do 19 grudnia 1990 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w G. na następujących stanowiskach:

- młodszego górnik pod ziemią – od 22 sierpnia 1963 r. 17 października 1967 r.;
- górnik pod ziemią – od 18 października 1967 r. do 15 sierpnia 1969 r.;
- nadgórnika oddziału wydobywczego pod ziemią – od 16 sierpnia 1969 r. do 31 sierpnia 1972 r.;
- sztygara zmianowego oddziału wydobywczego pod ziemią – od 1 września 1972 r. do 19 grudnia 1990 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 18 października 2020 r. (k.21-42) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przekracza 250%.

W opinii biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1963 – 1979 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły odtworzył kwoty wynagrodzeń uzyskiwanych przez odwołującego w ww. okresie w oparciu o dokumentację z akt osobowych, akt sądowych i akt organu rentowego oraz przepisy branżowe w górnictwie z uwzględnieniem płacy zasadniczej, Karty Górnika, deputatu węglowego oraz dodatku funkcyjnego od 1974 r. Uwzględniając odtworzone wynagrodzenia biegły wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a, który w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 najlepszych lat z całego okresu zatrudnienia (1969-1971, 1974-1990), wyniósł 273,10%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent Z. T. z 18 października 2020 r. (k.21-42).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zarówno odwołujący jak i organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 21 sierpnia 1988 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 4 kolejnych kwartałów, tj. od października 1989 r. do września 1990 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 352,59% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony w dniu 20 marca 2020 r. złożył wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a zaskarżoną decyzją z 17 kwietnia 2020 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, ponieważ nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego Z. T. w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. 1969-1971, 1974-1990, przekroczył 250%.

Sąd w całości podzielił wnioski biegłego Z. T., albowiem sporządzona przez niego opinia jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1963 – 1979 przyjął składniki wynagrodzenia wynikające z akt osobowych, akt emerytalnych ubezpieczonego oraz przepisów branżowych w górnictwie. Biegły odtworzył wynagrodzenia ubezpieczonego z uwzględnieniem płacy zasadniczej, Karty Górnika i deputatu węglowego oraz dodatku funkcyjnego uzyskiwanego przez ubezpieczonego od 1974 r. Należy podkreślić, że wyliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 najlepszych lat z całego okresu zatrudnienia (1969-1971, 1974-1990), wyniósł 273,10%.

Należy również zaznaczyć, że ani odwołujący, ani organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłego.

Art. 110a ustawy znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265).

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek